

VENDIM
Nr. 56, datë 10.10.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Holta Zaçaj	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Fiona Papajorgji	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Ilir Toska	anëtar,

me sekretare Anjeza Puka, në datën 9.10.2025 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 2 (Sh) 2025 të Regjistrimit Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Shoqëria “Siontis” s.a.

SHOQËRIA “Design and Construction Siontis” s.a.

Christos Siontis (Kristos Siontis), të përfaqësuar nga avokat Avni Shehu, me prokurë.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

Shoqëria Tregtare “Gjallica” sh.p.k., në administrim, në mungesë.

Zyra Përmbarimore Elbasan, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 24 (86-2017-1981), datë 9.5.2017, të Gjykatës Administrative të Apelit; nr. 00-2024-2777, datë 27.6.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Dërgimi i çështjes për rishqyrtim në Gjykatën Administrative të Apelit.

BAZA LIGJORE: Nenet 11, pika 2, 15, 41, 42, 121, 122, 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6, pika 1, i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; nenet 27, pikat 1 dhe 2, 71, pika 1, 71/a dhe 71/b të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*); ligji nr. 7760, datë 14.10.1993, “Për ratifikimin e Konventës ndërmjet Republikës së Shqipërisë dhe Greqisë për ndihmën gjyqësore në çështjet civile dhe penale”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Ilir Toska, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuësve, të cilët kanë kërkuar pranimin e kërkesës, konstatoi mungesën e parashtrimeve me shkrim të subjekteve të interesuara, shoqërisë tregtare “Gjallica” sh.p.k. (*shoqëria “Gjallica”*) në administrim dhe Zyrës Përmbarimore Elbasan, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Shoqëritë “Siontis” s.a. (*kërkuesi i parë*) dhe “Design and Construction Siontis” s.a. (*kërkuesi i dytë*) janë persona juridikë të së drejtës greke, me seli në qytetin e Janinës dhe me administrator kërkuesin Christos Siontis (Kristos Siontis) (*kërkuesi i tretë*). Midis kërkuesit të dytë, në cilësinë e sipërmarrësit dhe shoqërisë “Gjallica”, në cilësinë e porositësit, në datat 4.4.1996 dhe 10.8.1996 janë nënshkruar dy kontrata, respektivisht për ndërtimin e objektit “Business Center Albania” në qytetin e Vlorës, me kosto punimesh në vlerën 3,300,000 dollarë amerikanë (USD) dhe për ndërtimin e fabrikës së tullave në Vlorë, me kosto punimesh në vlerën 1,300,000 USD. Për këtë qëllim shoqëria “Gjallica” ka bërë disa pagesa në favor të sipërmarrësit.

2. Në bazë të ligjeve nr. 8188, datë 23.1.1997, “Për ndalimin e skemave piramidale mashtruese të huamarrjes” dhe nr. 8215, datë 9.5.1997 “Për kontrollin financiar të personave juridikë jobankarë që kanë marrë hua nga publiku i gjerë”, i ndryshuar (*ligji nr. 8215/1997*) veprimtaria e shoqërisë “Gjallica” është ndërprerë dhe ajo është vendosur në administrim. Me VKM-në nr. 44, datë 21.1.1999, të botuar në Fletoren Zyrtare, kërkuesi i parë është deklaruar, mes të tjerave, si person juridik i lidhur me shoqërinë huamarrëse “Gjallica”. Pas shqyrtimit të dokumentacionit të shoqërisë në administrim, bazuar në ligjin nr. 8471, datë 8.4.1999, “Për nxjerrjen e detyrimeve debitorëve dhe rikthimin e vlerave pasurore në llogaritë e personave juridikë, jobankarë që kanë marrë hua nga publiku i gjerë” (*ligji nr. 8471/1999*), administratorët e përbashkët të shoqërisë “Gjallica” në administrim kanë deklaruar debitorë: i. kërkuesit e parë dhe të tretë, për shumën 295,920,000 lekë, me vendimin nr. 15, datë 11.8.1999 (*vendimi i administratorëve nr. 15/1999*), për të cilin, duke qenë titull ekzekutiv sipas ligjit të veçantë, është lëshuar urdhri i ekzekutimit me vendimin nr. 835 akti, datë 18.4.2008, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë (*urdhri gjyqësor i ekzekutimit nr. 835/2008*); ii. kërkuesit e dytë dhe të tretë, për shumën 1,700,000 USD, me vendimin nr. 2, datë 7.9.2009 (*vendimi i administratorëve nr. 2/2009*), për të cilin është lëshuar urdhri i ekzekutimit me vendimin nr. 911 akti, datë 25.3.2010, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë (*urdhri gjyqësor i ekzekutimit nr. 911/2010*), vendim që, gjithashtu, konsiderohej titull ekzekutiv sipas ligjit të veçantë.

3. Në datën 3.5.2010 shoqëria “Gjallica” në administrim i është drejtuar Zyrës Përmbarimore Elbasan, së cilës, më herët, në datën 29.4.2010, i është drejtuar edhe kërkuesi i tretë për vënien në ekzekutim të vendimit nr. 509, datë 19.3.2010, të Gjykatës së Apelit Tiranë (*vendimi gjyqësor nr. 509/2010*), me të cilin është vendosur detyrimi i një shoqërie të tretë për t’i kthyer këtij kërkuesi disa mjete dhe makineri.

4. Gjatë procedurës së ekzekutimit të detyrueshëm të kërkesës së shoqërisë “Gjallica” në administrim, Zyra Përmbarimore Elbasan, me vendimin e datës 2.6.2010, ka vendosur masën e sekuestros për disa sende të luajtshme të kërkuesit të tretë (mjete dhe makineri), për të cilat ai ishte në procedurë ekzekutimi si kreditor, sipas vendimit gjyqësor nr. 509/2010. Duke mos qenë dakord me këtë veprim përmbarimor, kërkuesi i tretë i është drejtuar gjykatës së apelit për kundërshtimin e vendimit të sekuestros dhe anulimin e tij, pezullimin e titullit ekzekutiv, vendimit të administratorëve nr. 2/2009, si dhe urdhërimin e Zyrës Përmbarimore Elbasan të ekzekutojë vendimin gjyqësor nr. 509/2010. Në përfundim të këtij gjykimi, Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr. 28, datë 20.9.2010, ka vendosur rrëzimin e padisë.

5. Nga ana tjetër, në datën 17.6.2010, kërkuesi i dytë i është drejtuar gjykatës së apelit me padi, me objekt: i. kundërshtimin e veprimit përmbarimor, vendimit të sekuestros dhe anulimin e tij; ii. kundërshtimin e titullit ekzekutiv, vendimit të administratorëve nr. 2/2009 dhe anulimin e tij; iii. pezullimin e ekzekutimit të vendimit të sekuestros dhe të titullit ekzekutiv; iv. rivendosjen në afat të padisë. Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr. 27, datë 15.9.2010, ka vendosur pushimin e

grykimit për shkak të mosparaqitjes të kërkuesit të dytë në seancë gjyqësore, pa shkaqe të përllgjura.

6. Po ashtu, në datën 21.6.2010, edhe kërkuesi i parë i është drejtuar gjykatës së apelit me padi, me objekt: i. kundërshtimin e veprimit përmbarrimor, vendimit të sekuestros dhe anulimin e tij; ii. kundërshtimin e titullit ekzekutiv, vendimit të administratorëve nr. 15/1999 dhe anulimin e tij; iii. pezullimin e ekzekutimit të vendimit të sekuestros dhe të titullit ekzekutiv; iv. rivendosjen në afat të padisë. Gjatë gjykimin të kësaj çështjeje gjykata e apelit ka vendosur bashkimin e saj me çështjen e vënë në lëvizje në datën 4.11.2010 nga kërkuesi i dytë me të njëjtin objekt padie (*shih paragrafin 5 të vendimit*). Po ashtu, gjykata e apelit ka vendosur edhe pranimin e kërkesës së datës 9.2.2011 për ndërhyrje kryesore të kërkuesit të tretë, duke shqyrtuar edhe padinë e paraqitur prej këtij të fundit. Në përfundim të gjykimin, Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr. 15, datë 12.4.2011, ka vendosur rrëzimin e padisë, vendim që është prishur me vendimin nr. 00-2015-1251 (379), datë 9.6.2015, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë dhe çështja është dërguar për rishqyrtim në Gjykatën Administrative të Apelit.

7. Gjatë rigjykimin të çështjes, Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin e ndërmjetëm të datës 8.6.2016, ka vendosur ndarjen dhe gjykimin veçmas të kërkimeve, atij për rivendosjen në afat të padisë nga kërkimet për themelin e mosmarrëveshjes, atyre për: a) kundërshtimin e veprimeve të përmbarruesit gjyqësor për rivendosjen e masës së sekuestros mbi sendet e luajtshme dhe anulimin e tij; b) kundërshtimin e titujve ekzekutivë, vendimeve të administratorëve nr. 15/1999 dhe nr. 2/2009 dhe anulimin e tyre; c) pezullimin e ekzekutimit të vendimit të sekuestros dhe të titujve ekzekutivë.

i. Procesi gjyqësor për kërkimin e rivendosjes në afat të padisë

8. Për kërkimin e rivendosjes në afat të padisë, Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 49, datë 15.11.2016 (*vendimi nr. 49/2016*), ka vendosur rrëzimin e tij, kurse Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, mbi rekursin e kërkuesve, me vendimin nr. 00-2024-17(4), datë 11.1.2024, ka vendosur prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe pushimin e gjykimin të çështjes.

9. Në datën 10.5.2024 kërkuesit kanë paraqitur ankim kushtetues individual për kundërshtimin e këtyre vendimeve, për të cilin Kolegji i Gjykatës, me vendimin nr. 172, datë 19.7.2024, ka vendosur moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, për shkak të mosplotësimin të kriterit të shterimit të mjeteve juridike në dispozicion. Sipas Kolegjit të Gjykatës, pretendimet e kërkuesve kanë të bëjnë me themelin e mosmarrëveshjes, e cila është shqyrtuar në një proces të ndarë nga procesi gjyqësor i kundërshtuar, ndaj duke mbajtur parasysh se në përfundim të këtij të fundit është vendosur pushimi i gjykimin, kërkuesit kanë ende mundësitë dhe mjetet juridike për mbrojtjen e të drejtave të pretenduara të cenuara, duke mos përjashtuar edhe mbrojtjen kushtetuese në këtë Gjykatë në rast të një vendimi gjyqësor përfundimtar të pafavorshëm për ta.

ii. Procesi gjyqësor për kërkimet e padisë për themelin e mosmarrëveshjes

10. Pas ndarjes së kërkimeve të padisë dhe gjykimin veçmas të tyre, për sa u përket atyre për themelin e mosmarrëveshjes në lidhje me kundërshtimin dhe anulimin e veprimit përmbarrimor, vendimit të sekuestros dhe kundërshtimin dhe anulimin e titujve ekzekutivë, vendimeve të administratorëve nr. 15/1999 dhe nr. 2/2009, si dhe për pezullimin e tyre, Gjykata Administrative e Apelit, fillimisht, me vendimin e ndërmjetëm të datës 17.10.2016, bazuar në nenin 297, pika 1, shkronjat “a” dhe “b”, të Kodit të Procedurës Civile (KPC), ka vendosur pezullimin e gjykimin deri në përfundim të procesit gjyqësor në lidhje me kërkimin për rivendosjen në afat të padisë, duke vlerësuar se kërkimet e padisë në këtë gjykim nuk mund të shqyrtohen në themel pa u përcaktuar gjyqësisht nëse ishte parashkuar apo jo padia për anulimin e vendimeve të

administratorëve të shoqërisë “Gjallica” në administrim dhe për kundërshtimin e veprimeve të përmbauesit gjyqësor, si dhe pezullimin e tyre.

11. Pas përfundimit në gjykatën e apelit të procesit gjyqësor për rivendosjen në afat të padisë, Gjykata Administrative e Apelit ka vijuar gjykimin e kërtimeve për themelin e mosmarrëveshjes dhe në përfundim, me vendimin nr. 24 (86-2017-1981), datë 9.5.2017, ka vendosur rrëzimin e padisë.

12. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-2777, datë 27.6.2024, në dhomën e këshillimit, ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se nuk përmban shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 58 të ligjit nr. 49/2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (*ligji nr. 49/2012*), që të jenë të afta dhe të passjellin cenim të vendimit të Gjykatës Administrative të Apelit.

13. Në datën 9.1.2025 kërkuessit kanë paraqitur ankim kushtetues individual në Gjykatën Kushtetuese (*Gjykata*), sipas objektit të tij, i cili, pasi është plotësuar sipas kërkesave të ligjit nr. 8577/2000, është regjistruar në datën 13.1.2025. Kolegji i Gjykatës, me vendimin e datës 25.3.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

14. Kërkuessit, në mënyrë të përmbledhur, kanë pretenduar se u është cenuar e drejta për proces të rregullt ligjor, e parashikuar në nenin 42 të Kushtetutës, në drejtim të:

14.1. *Së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi gjykata e apelit nuk ka marrë parasysh se gjykatat shqiptare nuk janë kompetente për sa kohë që palët kanë përcaktuar si kompetente Gjykatën Ndërkombëtare të Parisit për zgjidhjen e mosmarrëveshjeve mes tyre në lidhje me kontratat e sipërmarrjes të datave 4.4.1996 dhe 10.8.1996. Shoqëria “Gjallica”, pavarësisht se është shoqëri në administrim, si palë e kontratës nuk mund të përcaktojë në mënyrë të njëanshme me fuqinë e një titulli ekzekutiv, detyrimin e kërkuessve si palë kontraktuese. Ky kusht kontraktor i përcaktuar në kontratat e lidhura mes palëve është detyrues, në kuptimin që asnjë gjykatë tjetër, e cilitdo vendi, nuk mund të merret me zgjidhjen e mosmarrëveshjeve që mund të lindnin nga moszbatimi i kontratave. Shkelja me qëllim e dispozitave që rregullojnë juridiksionin e gjykatave nga shoqëria “Gjallica” në administrim dhe administratorët e saj e bën të pavlefshme të gjithë procedurën e ndjekur.

14.2. *Parimit të paanshmërisë në gjykim*, pasi gjyqtarët A.A. dhe A.V. kanë marrë pjesë si në trupin gjykues të Gjykatës së Lartë që ka shqyrtuar kërkesën për rivendosjen në afat të padisë, ashtu edhe në atë që ka gjykuar edhe pjesën tjetër të padisë për kundërshtimin e veprimit përmbauesit të sekuestrimit dhe për pavlefshmërinë e titujve ekzekutivë, vendimeve të administratorëve të shoqërisë “Gjallica” në administrim. Edhe pse është kërkuar përjashtimi ose heqja dorë e këtyre gjyqtarëve, kjo kërkesë është rrëzuar nga Gjykata e Lartë.

14.3. *Së drejtës së aksesit dhe parimit të barazisë së armëve e kontradiktoritetit në gjykim*, pasi Gjykata Administrative e Apelit, si gjykatë e shkallës së parë, nuk ka marrë në shqyrtim provat e paraqitura nga kërkuessit, përfshirë edhe provat e reja shkresore që vërtetonin mosekzistencën e detyrimit, si dhe nuk ka zhvilluar një hetim shterues. Përfundimi i asaj gjykate për rrëzimin e padisë si të parashkruar është i pabazuar në prova dhe ligj, pasi padia për pavlefshmërinë e titullit ekzekutiv është një padi që, sipas ligjit të kohës, nuk parashkruhet dhe mund të ngrihet në çdo kohë, ndaj gjykata e apelit ishte e detyruar ta shqyrtonte atë në themel, duke marrë të gjitha provat

që vërtetonin se detyrimi nuk ekzistonte ose ekzistonte në një masë më të vogël. Kërkuesi i parë ka përmbushur detyrimet kontraktuale duke përgatitur studimet dhe projektet, të cilat i janë dorëzuar shoqërisë “Gjallica”, sikundër ka përgatitur edhe skeletin metalik të fabrikës, i cili gjendej në Janinë, përveçse ka përfunduar edhe punimet parapërgatitore ndërtimore në rajonin e zgjedhur për ngritjen e fabrikës. Vlera e këtyre punimeve nuk u llogarit asnjëherë, përveçse edhe mosdorëzimi i tyre ka ndodhur nga pafuqia e marrjes së tyre në dorëzim nga vetë shoqëria “Gjallica”. Për më tepër, pas datës 31.12.1997 të përfundimit të afatit të kontratave të sipërmarrjes, çdo pretendim i shoqërisë “Gjallica” për përmbushjen e tyre u bë i vonuar, duke sjellë parashkrimin e së drejtës për kërkimin e përmbushjes së detyrimeve, qoftë sipas ligjit grek, që parashikon një afat 5-vjeçar, ashtu edhe sipas ligjit shqiptar, që parashikon një afat 10-vjeçar. Pretendimet e asaj shoqërie në çdo rast u ngritën në vitin 2010. Ajo shoqëri nuk ka të drejtë të kërkojë pagesën e cilësdo shumë nga kërkuesi i tretë, i cili nuk ka qenë palë kontraktuese. Gjykatat e juridiksionit të zakonshëm po ashtu nuk kanë mbajtur parasysh as faktin se çështja është gjykuar nga gjykatat greke, vendimet e të cilave nuk janë marrë parasysh dhe as nuk përmenden në arsyetimin e vendimeve gjyqësore.

14.4. *Së drejtës së ankimit*, pasi Gjykata e Lartë, për sa kohë që gjykata e apelit ka gjykuar si shkallë e parë, duhet ta gjykonte çështjen si gjykatë e shkallës së dytë, pra në themel, duke marrë në shqyrtim të gjitha provat e paraqitura nga kërkuesit dhe çdo provë tjetër të nevojshme dhe nuk mund të vendoste mospranimin e rekursit.

14.5. *Standardit të arsyetimit gjyqësor*, pasi vendimet gjyqësore të kundërshtuara nuk janë të arsyetuara. Gjykatat nuk kanë marrë në analizë provat shkresore të administruara në gjykim e aq më pak të kërkonin dhe administronin provat e tjera shkresore. Përfundimet e tyre janë të paarsyetuara dhe pa asnjë analizë juridike, duke mos respektuar kërkesat e neneve 16 e vijuese të KPC-së në lidhje me cilësimin e saktë të fakteve dhe veprimeve që lidhen me mosmarrëveshjen dhe zgjidhjen e saj në përputhje me dispozitat ligjore dhe normat e tjera në fuqi, që kanë qenë të detyrueshme për t’u zbatuar nga ato gjykata.

15. Subjektet e interesuara, shoqëria “Gjallica” në administrim dhe Zyra Përmbartimore Elbasan, nuk kanë paraqitur parashtrime me shkrim edhe pse janë njoftuar rregullisht.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuesve

16. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, si dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

17. Gjykata, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, vëren se gjykimi kushtetues për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive kushtetuese vihet në lëvizje me kërkesë të individit, ku sipas nenit 16, pikat 1 dhe 2, të Kushtetutës, përfshihen si të huajt, ashtu edhe personat juridikë, sikurse janë edhe kërkuesit në këtë gjykim. Në këtë

këndvështrim, kërkuesit legjitimohen *ratione personae* si bartës të të drejtave dhe lirive themelore të parashikuara nga Kushtetuta, pasi kanë qenë palë në procesin gjyqësor ndaj të cilit kanë ngritur pretendime në ankimin kushtetues individual dhe kanë interes të drejtpërdrejtë në çështjen e parashtruar.

18. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, Gjykata vëren se kërkuesit i janë drejtuar asaj me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm dhe pasi kanë shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta. Për rrjedhojë, ata nuk kanë mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese të pretenduara të cenuara përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

19. Kërkuesit legjitimohen edhe *ratione temporis* në kuptim të nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, pasi vendimi më i fundit i kundërshtuar, ai i Gjykatës së Lartë, mban datën 27.6.2024, i cili, sipas shkresës së Gjykatës së Lartë, bashkëlidhur kërkesës, është publikuar në faqen e saj zyrtare më 13.9.2024, ndërsa kërkesa është paraqitur në Gjykatë në datën 9.1.2025, pra brenda afatit 4-mujor.

20. Në lidhje me kriterin e legjitimitetit *ratione materiae*, kërkuesit kanë pretenduar cenimin e parimit të paanshmërisë në gjykim, pasi gjyqtarët A.A. dhe A.V. kanë marrë pjesë si në trupin gjykues të Gjykatës së Lartë që ka shqyrtuar kërkesën për rivendosjen në afat të padisë, ashtu edhe në atë që ka gjykuar kërkimet e padisë për themelin e mosmarrëveshjes në lidhje me kundërshtimin e veprimeve përmbarimore dhe pavlefshmërinë e titujve ekzekutivë. Sipas kërkuesve, edhe pse është kërkuar përjashtimi ose heqja dorë e këtyre gjyqtarëve, kjo kërkesë është rrëzuar nga Gjykata e Lartë.

21. E drejta për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme, si element i së drejtës për proces të rregullt, nënkupton mungesën e paragjytimeve nga gjyqtarët në lidhje me çështjen e shtruar përpara tyre dhe që ata të mos veprojnë në mënyrë të tillë që të ndihmojnë interesat e njëres prej palëve. E drejta për t’u gjykuar përpara një gjykate kompetente, të pavarur dhe të paanshme kërkon që drejtësia jo vetëm duhet të bëhet, por ajo gjithashtu duhet të shikohet që bëhet (*shih vendimet nr. 49, datë 16.10.2023; nr. 38, datë 15.10.2007, të Gjykatës Kushtetuese*). Parimi i paanshmërisë në gjykim edhe në këndvështrim të përbërjes së trupit gjykues, duhet të respektohet në çdo shkallë të gjykimit, duke mos përjashtuar atë në dhomën e këshillimit të Gjykatës së Lartë. Paragjykimi eventual për paanësinë e gjyqtarit mund të ngrihet edhe në hipotezën se gjyqtari është shprehur në një procedim tjetër me një vlerësim që ka të bëjë me përmbajtjen e të njëjtit fakt, në lidhje me të njëjtin subjekt (*shih vendimin nr. 4, datë 25.2.2009 të Gjykatës Kushtetuese*).

22. Gjykata konstaton se pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka njoftuar datën e shqyrtimit të rekursit në dhomën e këshillimit dhe përbërjen e trupit gjykues, kërkuesit kanë paraqitur kërkesë për përjashtimin e dy prej gjyqtarëve të trupit gjykues, me pretendimin se ndodhen përpara rastit të parashikuar nga neni 72, pika 4, i KPC-së, në situatën që kanë marrë pjesë në trupin gjykues që ka dhënë vendimin nr. 00-2024-17(4), datë 11.1.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, me të cilin është vendosur përfundimisht pushimi i çështjes. Kjo kërkesë është shqyrtuar nga një gjyqtar tjetër i Gjykatës së Lartë, i cili, me vendimin e datës 25.6.2024, ka vendosur rrëzimin e saj si të pabazuar.

23. Bazuar në faktet dhe standardet si më sipër, Gjykata vlerëson se në rastin konkret pjesëmarrja në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë që ka shqyrtuar rekursin e kërkuesve edhe e dy gjyqtarëve të asaj gjykate që kanë marrë pjesë në kolegjin që ka shqyrtuar më parë rekursin e tyre në procesin gjyqësor për rivendosjes në afat të padisë, nuk sjell *a priori* cenim të parimit të paanshmërisë, pasi çdokush mund të vërë në lëvizje të njëjtën gjykatë dhe të njëjtët

gjyqtarë për çështje të ndryshme. Në këtë kuptim, pavarësisht se proceset gjyqësore janë vënë në lëvizje nga të njëjtat palë (kërkuesit) dhe në thelb lidhen me të njëjtën mosmarrëveshje, në procesin e parë gjyqësor, duke vendosur pushimin e çështjes, gjyqtarët nuk kanë gjykuar dhe as janë shprehur për faktet dhe ligjin që qëndrojnë në themel të mosmarrëveshjes së palëve ndërgjyqëse, e cila ka qenë objekt i procesit gjyqësor të kundërshtuar. Në kontekst të rrethanave të rastit konkret, për sa kohë që gjyqtarët nuk kanë gjykuar dhe nuk janë shprehur më parë për themelin e kësaj çështjeje, pra për të njëjtën çështje, vetëm pjesëmarrja e tyre në dy vendimet gjyqësore në fjalë nuk krijon dyshim të justifikuar për mungesën e paanshmërisë së tyre në procesin gjyqësor të kundërshtuar. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesve për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme është haptazi i pabazuar.

24. Kërkuesit kanë pretenduar edhe cenimin e *së drejtës së ankimit* sipas nenit 43 të Kushtetutës, pasi për sa kohë që gjykata e apelit ka gjykuar çështjen si shkallë e parë, Gjykata e Lartë duhet ta gjykonte si gjykatë e shkallës së dytë, pra në themel, dhe nuk mund të vendoste mospranimin e rekursit. Neni 43 i Kushtetutës i garanton individit të drejtën për t'u ankuar të paktën një herë ndaj një vendimi gjyqësor të dhënë ndaj tij. Kjo e drejtë kuptohet si mundësi e çdo individi për të pasur mjete të caktuara procedurale për të kundërshtuar vendimin e dhënë nga një gjykatë më e ulët në një gjykatë më të lartë, duke i garantuar individit të drejtën për t'u përballur me drejtësinë në të gjitha nivelet e saj (*shih vendimet nr. 27, datë 9.5.2012; nr. 12, datë 14.4.2010, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata vëren se në çështjen në shqyrtim gjykata kompetente për shqyrtimin e mosmarrëveshjes konkrete ka qenë gjykata e apelit, kurse Gjykata e Lartë është vënë në lëvizje për ushtrimin e juridiksionit rishikues për kontrollin e vendimmarrjes së gjykatës së apelit, në kuptim të nenit 141 të Kushtetutës dhe nenit 43 të Kushtetutës, si instanca më e lartë gjyqësore për kontrollin e zbatimit të ligjit material dhe procedural nga gjykata më e ulët. Në kushtet që Gjykata e Lartë është vënë në lëvizje për shqyrtimin e ankimit ndaj vendimit të gjykatës së apelit, pavarësisht se kjo e fundit e ka shqyrtuar çështjen në shkallë të parë, juridiksioni i saj në rastin konkret është ai rishikues, i përcaktuar nga mjeti procedural i përdorur nga vetë kërkuesit (rekursi) në përputhje me kompetencat e asaj gjykate sipas nenit 141 të Kushtetutës. Në këtë kuptim, Gjykata vlerëson se kërkuesve u është garantuar e drejta e ankimit në një gjykatë më të lartë dhe vetëm fakti i shqyrtimit paraprak të rekursit në dhomën e këshillimit dhe jo në seancë gjyqësore nuk është i tillë që të vërë në dyshim respektimin e së drejtës kushtetuese të ankimit. Për rrjedhojë, edhe ky pretendim i kërkuesve është haptazi i pabazuar.

25. Për sa u përket pretendimeve të tjera të parashtruara në ankimin kushtetues, Gjykata vëren se kërkuesit kanë pretenduar se janë cenuar: *parimi i barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit në gjykim*, për shkak se gjykata e apelit, edhe pse ka gjykuar si shkallë e parë, nuk ka marrë në shqyrtim provat e paraqitura nga kërkuesit dhe nuk ka zhvilluar një hetim shterues; *e drejta për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj* në drejtim të kompetencës të gjykatave shqiptare për shqyrtimin e kësaj çështjeje; *e drejta e aksesit*, për shkak se përfundimi i gjykatës së apelit për rrëzimin e padisë si të parashkruar është i pabazuar në prova dhe ligj, pasi gjykimi i çështjes ka qenë i lidhur me pavlefshmërinë e titullit ekzekutiv, padi që nuk parashkruhet dhe mund të ngrihet në çdo kohë; *standardi i arsytimit*, pasi vendimet gjyqësore të kundërshtuara nuk janë të arsyetuara në rrethanat kur për përfundimet e arritura mungon analiza e provave dhe ajo juridike, duke mos vënë përballë faktet dhe provat në raport me ligjin në fuqi, pretendime këto me natyrë kushtetuese, ndaj do të shqyrtohen në vijim në lidhje me bazueshmërinë e tyre në themel. Në lidhje me pretendimet e kërkuesve në drejtim të së drejtës së aksesit dhe të standardit të arsytimit të vendimeve gjyqësore, Gjykata, bazuar në natyrën dhe thelbin e tyre, për sa kohë që kanë të bëjnë me mënyrën sesi gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë kanë trajtuar dhe u kanë dhënë përgjigje

pretendimeve të ngritura përpara tyre nga kërkuesit, vlerëson që këto pretendime t'i shqyrtojë në themel së bashku.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit

26. Kërkuesit kanë pretenduar se përfundimi i gjykatës së apelit për rrëzimin e padisë si të parashkruar është i pabazuar në prova dhe ligj, pasi padia për pavlefshmërinë e titullit ekzekutiv është një padi që, sipas ligjit të kohës, nuk parashkruhet dhe mund të ngrihet në çdo kohë, ndaj gjykata e apelit ishte e detyruar ta shqyrtonte atë në themel, duke marrë të gjitha provat që vërtetonin se detyrimi nuk ekzistonte ose ekzistonte në një masë më të vogël. Po sipas tyre, vendimet gjyqësore të kundërshtuara nuk janë të arsyetuara. Gjykatat nuk kanë marrë në analizë provat shkresore të administruara në gjykim e aq më pak të kërkonin dhe administronin provat e tjera shkresore. Sipas kërkuesve, përfundimet e tyre janë të paarsyetuara dhe pa asnjë analizë juridike, duke mos respektuar kërkesat e neneve 16 e vijuese të KPC-së, në lidhje me cilësimin e saktë të fakteve dhe veprimeve që lidhen me mosmarrëveshjen dhe zgjidhjen e saj në përputhje me dispozitat ligjore dhe normat e tjera në fuqi, që kanë qenë të detyrueshme për t'u zbatuar nga ato gjykata.

27. Në nenin 42, pika 2, të Kushtetutës parashikohet, ndër të tjera, se kushdo, për mbrojtjen e të drejtave, lirive dhe interesave të tij kushtetues dhe ligjorë, ka të drejtën e gjykimit të çështjes së tij nga një gjykatë. E drejta e aksesit i garanton individit t'i drejtohet një gjykate, e cila duhet të dëgjojë pretendimet e tij dhe të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik. Kjo e drejtë nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për mosmarrëveshjen objekt gjykimi, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substantiv dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 31, datë 3.11.2022; nr. 22, datë 29.4.2021; nr. 3, datë 23.2.2016, të Gjykatës Kushtetuese*). Nëse mohohet kjo e drejtë, procesi konsiderohet i parregullt, sepse aksesit në gjykatë është, përpara së gjithash, kusht kryesor për të realizuar mbrojtjen e të drejtave të tjera të individit (*shih vendimet nr. 26, datë 9.4.2024; nr. 22, datë 25.4.2023; nr. 14, datë 21.3.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

28. Nga ana tjetër, kjo e drejtë kushtetuese përfshin edhe atë për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit edhe nga neni 142, pika 1, i Kushtetutës. Arsytimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funksioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 19, datë 7.7.2022; nr. 2, datë 11.2.2021; nr. 3, datë 20.1.2017, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, për sa u përket vendimeve të dhëna nga Gjykata e Lartë në dhomën e këshillimit, Gjykata ka vlerësuar se nga pikëpamja kushtetuese, vetëm kur janë të pranishme pretendime që kanë të bëjnë me shkeljen e parimeve themelore të procesit gjyqësor, si dhe kur këto pretendime gjejnë pasqyrim në materialet e çështjes, atëherë vendimi i kolegjit për mospranimin e rekursit vë në dyshim të drejtën për proces të rregullt ligjor (*shih vendimet nr. 5, datë 29.1.2025; nr. 22, datë 6.6.2011; nr. 18, datë 18.5.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

29. Duke iu kthyer çështjes në shqyrtim, referuar akteve të dosjes gjyqësore të administruar në gjykimin kushtetues, Gjykata vëren se procesi gjyqësor i kundërshtuar është vënë në lëvizje me padinë e kërkuesve. Ata kanë kundërshtuar veprimin përmbarimor, vendimin e sekuestros, sikundër edhe titujt ekzekutivë, vendimet e administratorëve nr. 15/1999 dhe nr. 2/2009, duke kërkuar anulimin, përveçse edhe pezullimin e ekzekutimit të tyre. Gjithashtu, ata kanë kërkuar edhe rivendosjen në afat të padisë. Në përfundim të gjykimit, Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr. 15, datë 12.4.2011, ka vendosur rrëzimin e padisë së kërkuesve, me arsyetimin se ajo është paraqitur jashtë afatit ligjor të përcaktuar nga ligji i veçantë (ligji nr. 8471/1999) dhe se

kërkuesit, ndonëse në objektin e padisë kanë kërkuar edhe rivendosjen në afat të saj, nuk paraqitën asnjë provë që të justifikonte mosveprimin në kohë të tyre për kundërshtimin e titujve ekzekutivë.

30. Çështja, në vijim, mbi rekursin e kërkuesve, është shqyrtuar nga Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, i cili, me vendimin nr. 00-2015-1251(379) datë 9.6.2015, ka prishur vendimin e Gjykatës së Apelit Durrës, duke e kthyer çështjen për rigjykim në Gjykatën Administrative të Apelit. Ai kolegji ka vlerësuar se shoqëria “Gjallica” në administrim, në lidhje me vendimet objekt padie të administratorëve, nuk e ka realizuar njoftimin në përputhje me kërkesat e nenit 6 të ligjit nr. 8471/1999, pasi emrat e debitorëve janë shpallur vetëm në dy gazeta kombëtare, por nuk janë publikuar në mediat elektronike dhe në stendat e asaj shoqërie në administrim, ndërkohë që sipas ligjit njoftimi i debitorit konsiderohet i kryer kur bëhet në të tria mënyrat e njoftimit të përcaktuara në këtë dispozitë. Sipas atij kolegji, gjykata e apelit në rigjykim duhet të hetojë nëse listat ku figurojnë debitorë paditësit (kërkuesit) janë afishuar në stendën pranë selisë së shoqërisë “Gjallica” në administrim dhe nëse ato janë publikuar në ndonjë medie elektronike, ku vetëm pas kryerjes së këtyre veprimeve hetimore dhe çdo veprimi tjetër që do të vlerësohet i domosdoshëm, mund të arrihet në një përfundim të drejtë për afatin e ngritjes së padisë dhe shkaqet e humbjes së tij.

31. Në rigjykim, Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin e ndërmjetëm të datës 8.6.2016, ka vendosur ndarjen dhe gjykimin veçmas të kërtimeve të padisë. Fillimisht, me vendimin nr. 49/2016, ajo gjykatë ka vendosur rrëzimin e kërimit për rivendosjen në afat të padisë, me arsyetimin se edhe pse shoqëria “Gjallica” në administrim nuk ka paraqitur akte provuese për publikimin e vendimeve të kundërshtuara të administratorëve të saj nëpërmjet mjeteve elektronike dhe shpalljes së tyre pranë selisë së saj, provohet se paditësit (kërkuesit) padinë për kundërshtimin e titujve ekzekutivë e kanë paraqitur përtej afatit 10-ditor sipas ligjit të veçantë. Paditësit kanë marrë dijeni për ato vendime të administratorëve në datën 14.6.2010, gjatë procedurës së ekzekutimit të detyrueshëm, kur përfaqësuesit të kërkuesit të tretë i është komunikuar veprimi përmbartimor i sekuestros. Për rrjedhojë, sipas asaj gjykate, ky mosveprim në kohën e duhur passjell humbjen e afatit për shkaqe subjektive që nuk justifikojnë rivendosjen e tij gjyqësisht në kuptim të neneve 151 dhe 152 të KPC-së. Për sa i përket rivendosjes në afat të kundërshtimit të veprimit përmbartimor, gjykata e apelit ka vlerësuar se kundërshtimi i kërkuesit të parë është paraqitur brenda afatit ligjor, ndaj kërkesa e tij për rivendosjen në afat është e papërligjur, kurse kundërshtimet e kërkuesve të tjerë janë paraqitur përtej afatit ligjor 5-ditor.

32. I vënë në lëvizje me rekursin e kërkuesve, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-17(4), datë 11.1.2024, ka vendosur prishjen e vendimit nr. 49/2016 të Gjykatës Administrative të Apelit dhe pushimin e gjykitimit të çështjes, me arsyetimin se kërkimi i kërkuesve për rivendosjen në afat të së drejtës për të ngritur padi kundër përmbartuesit gjyqësor dhe shoqërisë “Gjallica”, sipas nenit 151 të KPC-së, është një kërkim që nuk mund të ngrihej, pasi instituti i rivendosjes në afat është i zbatueshëm vetëm për afatet procedurale dhe jo për afatet materiale, ndërkohë që afati për ngritjen e padisë rregullohet posaçërisht në të drejtën materiale, pavarësisht ligjit ku ai parashikohet.

33. Për sa i përket procesit të dytë, atij të themelit, Gjykata Administrative e Apelit fillimisht e ka pezulluar gjykimin e çështjes deri në përfundim të procesit gjyqësor për rivendosjen në afat të padisë. Pasi ky proces ka përfunduar në gjykatën e apelit, por përpara se Gjykata e Lartë të vendoste përfundimisht për këtë çështje, Gjykata Administrative e Apelit ka rifilluar gjykimin e çështjes së themelit dhe me vendimin nr. 24 (86-2017-1981), datë 9.5.2017 ka vendosur rrëzimin e padisë së kërkuesve. Sipas asaj gjykate, për zgjidhjen e çështjes duhet të merrte në konsideratë përfundimet e arritura në vendimin nr. 49/2016 të Gjykatës Administrative të Apelit, i cili përbënte vendim gjyqësor të formës së prerë në kuptim të nenit 451/a të KPC-së. Referuar përfundimeve të

këtij vendimi, sipas të cilit padia e paditësve (kërkuesve) në lidhje me kërkimin për anulimin e titujve ekzekutivë, vendimeve të administratorëve nr. 15/1999 dhe nr. 2/2009, është parashkruar për shkak të mosveprimit në kohë të titullarit të së drejtës subjektive, në kuptim të nenit 112 të Kodit Civil (KC), ajo gjykatë ka vlerësuar se ka pengesë ligjore për shqyrtimin në themel të këtij kërkitimi padie, ndaj duhet të vendosë rrëzimin e tij si padi e parashkruar. Nga ana tjetër, po referuar vendimit të saj nr. 49/2016, gjykata e apelit ka arsyetuar se është rasti për shqyrtimin në themel vetëm të pretendimit të kërkuesit të parë për kundërshtimin e veprimit përmbarrimor të sekuestros, për të cilin ai nuk ka parashtruar asnjë shkak se ku konsistojnë shkeljet e kryera nga Zyra e Përmbarrimit Elbasan. Sipas saj, pretendimet e këtij kërkuesi lidhen vetëm me pabazueshmërinë në fakt dhe në të drejtë të vendimeve të administratorëve nr. 15/1999 dhe nr. 2/2009, të cilat mbetën të pacenuara për shkak të pengesës procedurale për t'i shqyrtuar ato në themel. Për rrjedhojë, edhe ky kërkitim padie është vlerësuar i pabazuar nga ana e asaj gjykate.

34. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, i vënë në lëvizje nga kërkuesit, me vendimin nr. 00-2024-2777, datë 27.6.2024, ka vendosur mospranimin e rekursit të tyre, me arsyetimin se nuk përmban shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 58 të ligjit nr. 49/2012. Ai kolegji ka vlerësuar se shkaqet e parashtruara në rekurs janë të njëjta në përmbajtje me pretendimet/prapësimet në gjykimin administrativ të zhvilluar në gjykatën e apelit, të cilave ajo u ka dhënë përgjigje përfundimtare, duke sqaruar plotësisht rrethanat dhe faktet që lidhen me mosmarrëveshjen objekt gjykimi, si dhe duke bërë një cilësim të saktë të fakteve dhe veprimeve që lidhen me to. Sipas atij kolegji, përfundimi i Gjykatës Administrative të Apelit është rrjedhojë e një analize tërësore dhe objektive të provave dhe të gjitha shkaqeve të parashtruara në rekurs u është dhënë përgjigje në mënyrë shteruese nga gjykata e apelit, e cila ka bërë një analizë të hollësishme nenit 112 të KC-së në lidhje me dispozitat e ligjit nr. 8471/1999, të zbatueshme për mosmarrëveshjen në gjykim.

35. Bazuar në sa më sipër, Gjykata vëren se Gjykata Administrative e Apelit, në procesin gjyqësor të kundërshtuar, nuk ka shqyrtuar në themel padinë e kërkuesve, me argumentin se për të është i detyrueshëm për zbatim vendimi i saj nr. 49/2016, ndonëse ky vendim ishte ankimuar në Gjykatën e Lartë. Ndërkohë, kjo e fundit, ndonëse më herët ka prishur vendimin nr. 49/2016 të Gjykatës Administrative të Apelit dhe ka pushuar gjykimin e asaj çështjeje, në çështjen në shqyrtim ka konsideruar të drejtë qëndrimin e mbajtur nga Gjykata Administrative e Apelit, megjithëse vendimi ku ajo është bazuar, në momentin e shqyrtimit të çështjes nga Gjykata e Lartë, nuk ishte më pjesë e rendit juridik dhe asnjë diskutim nuk shtrohej për pasjen ai të ndonjë efekti juridik. Në këtë drejtim, Gjykata çmon të ritheksojë se një vendim i gjykatës së apelit konsiderohet si i formës së prerë në kuptim të fuqisë ekzekutive, por ai nuk përbën një vendim përfundimtar me fuqinë e gjësë së gjykuar (*res judicata*) nëse palët kanë përdorur mjetet e zakonshme të ankimit (*shih vendimin nr. 55, datë 7.11.2023 të Gjykatës Kushtetuese*). Pra, në aspektin formal, gjë e gjykuar nënkupton mosankimueshmërinë e vendimit gjyqësor përmes mjeteve të zakonshme, përfshirë edhe të rekursit në Gjykatën e Lartë. Në këtë kuptim, Gjykata Administrative e Apelit ka rrëzuar padinë e kërkuesve, pa e shqyrtuar atë në themel, me arsyetimin se ishte parashkruar, duke u bazuar për këtë në një vendim gjyqësor, i cili jo vetëm nuk ishte përfundimtar me fuqinë e gjësë së gjykuar (*res judicata*), për shkak se ndaj tij ishte paraqitur rekurs nga kërkuesit, por edhe se më vonë ai u prish nga gjykata më e lartë. Ky qëndrim i Gjykatës Administrative të Apelit u gjet i drejtë nga Gjykata e Lartë, ndonëse ajo, për më tepër, atë vendim gjyqësor të konsideruar si pengesë për shqyrtimin në themel të padisë (vendimin nr. 49/2016 të Gjykatës Administrative të Apelit) e kishte prishur dhe ajo çështje ishte pushuar. Në këtë mënyrë, Gjykata e Lartë nuk ka vepruar në përputhje me funksionin e saj si gjykatë e ligjit, në kuptim të nenit 141 të Kushtetutës,

duke mos kontrolluar mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykata e apelit, për më tepër, edhe në kuptim të vendimmarrjes së mëparshme të vetë asaj gjykate.

36. Gjykata vlerëson se ajo mënyrë të vepruari nga gjykatat e zakonshme në procesin gjyqësor të kundërshtuar ka bërë që kërkuessit të mos kenë marrë përgjigje përfundimtare për pretendimet e tyre në lidhje me (pa)vlefshmërinë e titujve ekzekutivë dhe, për rrjedhojë të kësaj, edhe të veprimeve të përmbaruesit gjyqësor, duke iu cenuar atyre e drejta e aksesit. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuessve për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor nga gjykata është i bazuar, ndaj vendimet objekt kërkesë duhet të shfuqizohen dhe çështja të dërgohet për rishqyrtim në Gjykatën Administrative të Apelit.

37. Për sa u përket pretendimeve të kërkuessve në drejtim të *parimit të barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit*, për shkak të mosmarrjes së provave dhe moshetimit të çështjes, si dhe së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, e lidhur kjo me kompetencën e gjykatave shqiptare për gjykimin e padisë, Gjykata, në kushtet që çështja e kërkuessve do të rigjykohej nga Gjykata Administrative e Apelit, vlerëson të mos ndalet në analizën e tyre, për sa kohë që gjatë gjykimit në themel kërkuessit kanë të gjitha mundësitë të kërkojnë paraqitjen ose marrjen e provave, si dhe të parashtrojnë pretendimet e tyre përpara asaj gjykate.

38. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimet e kërkuessve për cenimin e së drejtës për proces të rregullt në drejtim të së drejtës së aksesit dhe standardit të arsytimit janë të bazuara, sipas arsytimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa pranohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe nenit 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Pranimin e kërkesës.
2. Shfuqizimin e vendimeve nr. 24 (86-2017-1981), datë 9.5.2017, të Gjykatës Administrative të Apelit dhe nr. 00-2024-2777, datë 27.6.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën Administrative të Apelit.
Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 10.10.2025.

Shpallur më 11.11.2025.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtarë: Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahim, Sandër Beci, Sonila Bejtja, Ilir Toska, Marjana Semini